

Životní příběh Dany Seidlové (roz. Guthové)

Zpracovaly: Hana Břízová, Lenka Horčíčková, Helena Hrabánková,
Kateřina Kracíková, pod vedením Mgr. Jany Motyčkové

FZŠ a MŠ Barrandov II., V Remízku

Díky projektu Příběhy našich sousedů organizace Post Bellum jsme se seznámily s paní dr. Danou Seidlovou, která nám vyprávěla svůj životní příběh. Vyrůstala ve skautské rodině se dvěma sourozenci.

Tatínek Dany Seidlové, Gaston Guth, byl lesním správcem na hraběšínském zámku knížete Schwarzenberga, kde strávila své dětství.

Díky prosperujícímu hospodářství dokázala rodina za druhé světové války načerno vypomáhat lidem z měst.

„To se u nás skoro netrhly dveře. Ve městě byli lidi odkázáni jen na potravinové lístky a to nestačilo. Vždycky nějaký strejček přijel, vozili takové všelijaké tašky...Když někoho načapali, z toho byl malér. Lidé z Prahy nám třeba přivezli ubrus, hrníček nebo něco ze své domácnosti.“

Vyprávěla nám o svém studiu. Po dokončení dvoutřídy šla na gymnázium, kde odmaturovala v roce 1948 při komunistickém převratu. Po odmaturování vystudovala porodní asistentku v Liberci.

„Já jsem zůstala v Praze, po maturitě jsem si nakonec řekla, že půjdu do zdravotnictví. Přihlásila jsem se na školu pro porodní asistentky v Praze. Tam mě hnali. Pak jsem se přihlásila do Liberce. A tam to šlo.“

Dostala místo v Jilemnické nemocnici.

„Republika byla rozdělená na kraje, a já jsem chodila do školy v Libereckém kraji, tak jsem tam musela dostat práci. Přidělili mě do Jilemnice. A to byla krásná nemocnice. Na tu dobu to byla přímo výstavní nemocnice. Tam pracovaly diakonky a to byly vynikající sestry. Byl tam pořádek, to široko daleko nebylo. Jenomže v té republice byl strašlivý chaos. Takže se stalo, že jednoho dne tam přišli nějaký úředníci z kraje a říkali, jedna z vás musí do Semil. To jsem byla samozřejmě já!“

Problém byl, že tam pracovaly katolické sestry, které podle svého Řádu nesměly přijít k porodu.

„Byly hrozně hodný, jenomže ony mají nařízení, že nesmí přijít k porodu. Takže se tam rodilo tím způsobem, že se povolala bába z města a ta tam vládla dost takovou konzervativní rukou. Byl tam dost velký nepořádek.“

Protože v nemocnici potřebovali jeden pokoj navíc, musela se přestěhovat do vedlejší budovy, kde byla dříve soukromá ordinace. Pokoj sdílela ještě s nějakou laborantkou.

„... říkala jsem si, že musím jít někam jinam. No ale oni pro mě ten pokoj neměli.“

Měla příšerné podmínky v práci, a v nemocnici potřebovali, aby byla v pohotovosti.

„Měla jsem 24 hodin denně službu. Řekla jsem na vrátnici, že jdu k lesu a do lesa, a kdyby přišel nějaký porod, tak hodně trubte. Bála jsem se vzdálit. Říkala jsem, tohle je nemožná situace a tady já nebudu.“

A z důvodu neúnosných podmínek na pracovišti v Semilech utekla zpátky do Jilemnice, kde ji vřele přijali zpátky. Ale nakonec se rozhodla začít studovat na vysoké škole v Praze svojí vysněnou medicínu, kterou byla po čtyřech měsících nucena opustit. Kvůli buržoaznímu původu jí bylo znemožněno dostudovat.

„Tak jsem si podala žádost na vysokou školu, dělal se pohovor, a oni mě k němu pozvali. Já jsem na pohovor nebyla připravená. Zkoušeli třeba z fyziky, a to já jsem už dávno od maturity měla vykouřeno. No a oni mě na tu vysokou školu přijali. Byla jsem tady asi čtyři měsíce, začala jsem chodit na přednášky, všechno bylo fajn. A najednou si nás z děkanátu zavolali. Zavolali si nás pět. Ukázalo se, že nás pět byli lidi ze střední zdravotnické školy. Řekli, že my už máme zdravotnické vzdělání, tak ať koukáme pracovat. Jeden, druhý, třetí se snažili svoje místo obhájit, ale já jsem neměla ani šanci.“

Později se na ní zkoušela mnohokrát vrátit, ale nebylo jí to umožněno.

„Každý rok jsem si žádala, abych mohla jít na pohovor, ačkoliv jsem měla dvě dílčí zkoušky hotové z dílčí anatomie a možná ještě z chemie. Potom už v letním semestru mě nepustili. Takže jsem žádala každý rok a oni si pak vymejšleli, že

nemám výpověď, tak jsem jí podala, ale stejně mě nevzali, tak jsem musela zase zůstat sedět na fleku v Jilemnici.“

Paní Seidlová vyrůstala ve skautské rodině. Tatínek byl ze Svojsíkova oddílu a měl v Praze spoustu kamarádů skautů. Ke skautu jí přivedla teta Vlasta Koseová, která byla i jejich vůdkyně. Jejího manžela, dr. Jaroslava Koseho, Němci za války zastřelili.

„V roce 1945 k nám přijela na návštěvu. Říkala jsem jí, teto, já bych tak chtěla do Prahy a ona mi říkala „já ti to zařídím“. Když jsem přišla do Prahy, čekaly jí tu nové kamarádky-skautky. To byl nejhezčí věk, děvčata!“

V době politického uvolnění Pražského jara 1968 se manželé Seidlovi seznámili s německým pediatrem z Mnichova Johannesem Pechsteinem a jeho ženou. Přijeli do Prahy na kongres a Seidlovi je ubytovali ve svém bytě. Pozvali je i do Krkonoš.

„Potom v tom 68 jsme řekli, přijedte do Krkonoš a budeme trávit zde čas. Oni měli 3 děti ve věku našich a bylo to strašně krásný, až na to, že přišel 21. srpen a my byli v Krkonoších. Nad hlavou nám létaly letadla. Ten pan doktor se držel za hlavu „Já už nespím od dvou hodin. Já to mám spočítaný, když v jednom letadle jsou třeba dva tanky, tak už je v Praze tolik a tolik tanků.“ Já jsem se smála a on to byl fakt! ...potom v 7 hodin se přiřítíl můj muž z Prahy a říkal, že jsou tam Rusové.“

Tito přátelé je také hned pozvali do Mnichova, kam za rok emigrovali.

„Tehle impuls jsme se vždycky učili už ve škole: cituju Lenina „Nemám co ztratit, leda své okovy“. Takže my taky už jsme neměli co ztratit. Tady nebyla žádná motivace, abychom tu zůstali. Především ta svoboda. Ono nám to tak strašně chybělo, my jsme se tak úžasně považovali, když jsme přešli hranice. Já vám to nedokážu ani vyličit! Můj muž byl elektroinženýr, který tam dělal výbornou práci jako konstruktér. Říkával: Nejsem straník a tohle je můj strop a dál se nedostanu. Musel bych být straník a to já nechci.“

Protože tatínek jejího manžela zahynul v malé pevnosti Terezín, rozhodli se přestěhovat do Švýcarska.

„Tehdy mu bylo asi 14 roků, když přišla zpráva, že je mrtvý. On říkal: Já jsem mamince slíbil, že se vždycky budu ptát v životě, co by tomu řekl tatínek. A teď když si představil, že my bychom zůstali v tom Německu, tak by se s tím nemohl vyrovnat.“

Po pádu komunistického režimu nebylo jednoduché se vrátit zpátky, vše tam po mnoha letech zanechat. Přesto jí rodná země chyběla.

„Já vám to řeknu jednoduše. Mně scházeli lidi! Člověk tu krajinu si nějak odnese v tom svém srdci, ale ty lidi chyběli. A je to vždycky jenom o lidech. I když to

Švýcarsko je strašně krásná země, že se ani neomrzí, ale lidi, které člověk znal a o kterých ví, co od nich může očekávat. Měli jsme tam a máme spoustu kamarádů. My jsme se jako opravdu rádi vraceli domů, i když musím říct, že Švýcarsko je můj druhý domov. Já se tam cítím absolutně doma.“

